

Arrest

nr. 163 498 van 4 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 september 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat T. DESCAMPS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn wordt op 29 september 2015 een inreisverbod ter kennis gegeven daterend van diezelfde dag.

Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: 1° 0 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 15.03.2013, 28.10.2013, 04.12.2013, 12.03.2015, 22.05.2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Roeselare geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. In het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 02.03.2015/ een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene verklaart in het administratief verslag van 28.09.2015 dat hij in België is om een beter leven te hebben. Door het CGVS en de RVV werd echter vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen van 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die erop kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker aan:

“Enig middel : schending van artikel 74/11, §1 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 2 en 3 Wet motiveringsplicht bestuurshandelingen juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur

Enig onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen, doordat uit de bestreden beslissing geen onderzoek en/of afweging van de specifieke omstandigheden van verzoeker blijkt

Aan verzoeker werd een bevel om het grondgebied met vasthouding met oog op verwijdering afgeleverd op 28 september 2015.

Hierna werd aan verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) afgeleverd, met volgende motivering (stuk 1):

(...)

Bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod dient rekening gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk geval (artikel 74/11, §1, eerste lid, Vw.).

Uit de rechtspraak van Uw Raad volgt dat niet licht gegaan kan worden over het bepalen van de termijn. Daarbij wordt verwezen naar de parlementaire voorbereiding (RvV nr. 98 002 van 27 februari 2013):

“In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).”

In casu wordt een termijn van drie jaar opgelegd, hetgeen de maximumtermijn betreft (artikel 74/11, §1, tweede lid, Vw.).

Er blijkt echter geenszins of een individueel onderzoek is verricht naar de omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

Verwerende partij volstaat door zich te baseren op de bevindingen uit de asielprocedure.

Ten dien aangaande merkt verzoeker op dat de asielprocedure intussen bijna 2 jaar geleden is afgelopen, en er dus bezwaarlijk zomaar op kan gesteund worden, zonder de omstandigheden in het licht van vandaag te bekijken.

Verwerende partij stelt anderzijds dat verzoeker hardnekkig op het grondgebied blijft, zonder gevolg te geven aan een beslissing om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij verliest klaarblijkelijk uit het oog dat verzoeker gedurende de tijd dat hij in BELGIË verbleef, steeds getracht heeft zijn verblijf te regulariseren, en zich geenszins heeft verdoken in de illegaliteit.

Bij het voeren van de procedure tot regularisatie op grond van humanitaire redenen, diende verzoeker immers over een vaste verblijfsplaats te beschikken.

Men was bijgevolg steeds op de hoogte van de verblijfplaats van verzoeker, ook reden waarom hij thans aangetroffen kon worden op het adres waarop hij steeds had aangegeven te verblijven.

De vraag is dan ook in welke mate het verblijf van verzoeker 'hardnekkig' kan genoemd worden, nu het zijn recht is elke procedurele mogelijkheid uit te putten.

Bijgevolg kan geenszins geoordeeld worden dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt, laat staan dat hij hier bijkomend onderzoek naar heeft verricht in het kader van het opleggen van de thans bestreden beslissing.

Uw Raad oordeelde eerder dat er geen blijk was van een doorgevoerd individueel onderzoek wanneer louter de maximumtermijn werd opgelegd zonder deze te moduleren (RvV nr. 98 002 van 27 februari 2013):

"Doordat de beslissingnemende overheid onmiddellijk de maximumtermijn oplegt en dus niet, door bijvoorbeeld de termijn te moduleren impliciet te kennen geeft dat zij rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval, geeft zij geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek."

Huidig middel is dan ook ernstig en gegrond."

2.2. Verzoeker voert de schending van de door hem aangehaalde bepalingen aan omdat geen rekening werd gehouden met diens specifieke omstandigheden.

In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat verzoeker zijn verblijfsrecht trachtte te verkrijgen door middel van het indienen van een asielaanvraag en het indienen van een aanvraag machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). De bestreden beslissing wijst erop dat aan vijf bevelen die met data's worden gepreciseerd geen gevolg werd gegeven.

Als motivering voor de opgelegde maximale duur van het inreisverbod wordt gesteld in de bestreden beslissing dat verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven, na een opsomming van de ingediende procedures en besluit de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat gelet op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal in het Rijk te verblijven een inreisverbod proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij uit het oog verliest dat hij steeds getracht heeft diens verblijf te regulariseren en dat er geen hardnekkigheid voorhanden is nu hij het recht heeft procedurele mogelijkheden uit te putten. De verwerende partij was steeds op de hoogte van haar woonplaats. Door zich louter te baseren op de gevoerde procedures en het gegeven dat de asielprocedure die "bijna twee jaar geleden is afgelopen" heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen individueel onderzoek verricht naar de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij.

2.3. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het Bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de situatie in het land van herkomst op heden. Er wordt gesteld dat: "Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate gewijzigd zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM." Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Aangaande zijn illegale verblijfstatus dient te worden opgemerkt verzoeker wist dat zijn verblijf in het Rijk slechts werd toegestaan tijdens zijn asielprocedure en hij na het afsluiten van die procedure, zich in illegaal verblijf bevond. Hij heeft bewust geen gevolg gegeven aan de hem ter kennis gebrachte bevelen om het grondgebied te verlaten d.d. 15/03/2013, 28/10/2013, 04/12/2013, 12/03/2015 en 22/05/2015, waardoor hij niet gevolgd kan worden waar hij stelt zich geenszins verdoken te hebben in illegaliteit. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker manifest weigert op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie. Het hebben van een vaste verblijfplaats brengt hier geen verandering in. Bovendien, in het kader van een regularisatieaanvraag wordt verzoeker op het grondgebied gedoogd voor de behandelingsduur van die aanvraag, doch dit heeft niet tot gevolg dat eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten worden opgeheven. Zij blijven in het rechtsverkeer aanwezig.

Bij het nemen van de voorliggende beslissing heeft het Bestuur wel degelijk rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker alvorens de duur van het inreisverbod op te leggen. Er werd verwezen naar zijn drie asielaanvragen, zijn twee regularisatieaanvragen en de vijf bevelen om het

grondgebied te verlaten. Gelet op al die elementen en op de hardnekkigheid van verzoeker om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit het onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en naar het feit dat eerdere beslissingen tot verwijdering niet konden worden uitgevoerd, dat de verzoekende partij verschillende bevelen naast zich neerlegde, en zij, ondanks verstrekte informatie over een vrijwillig vertrek, nog steeds illegaal in het land verblijft. Er wordt gewezen op de verschillende procedures die de verzoekende partij tevergeefs voerde en er wordt geconcludeerd dat ondanks deze afwijzingen de verzoekende partij hardnekkig illegaal in het land blijft verblijven.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering zoals ook vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821). Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, is het gegeven dat de bestreden beslissing één pagina bevat irrelevant.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie RvS 26 maart 2002, nr. 105 103). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker perfect weet op welke grond de bestreden beslissing steunt zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. De formele motiveringsplicht werd niet geschonden.

Waar verzoeker de motieven inhoudelijk betwist, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet die ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luidt:

"(...

)§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; (...)."

Waar de verzoekende partij zich erover beklaagt dat de bestreden beslissing haar verwijt hardnekkig illegaal op het grondgebied te verblijven en geen rekening te houden met de procedures die zij heeft gevoerd om haar verblijf te regulariseren, kan de Raad enkel vaststellen dat het kennelijk redelijk is te stellen dat de verzoekende partij hardnekkig in illegaal verblijf volhardt nu zij geen gevolg gaf aan de gegeven bevelen, opgesomd in de bestreden beslissing die door haar niet worden betwist en de gevoerde procedures zijn opgesomd in de bestreden beslissing, doch deze steeds tot een afwijzende beslissing hebben geleid. Het gegeven dat de verzoekende partij tijdens de procedures een gekende verblijfplaats had, doet aan het voorgaande geen afbreuk en de bestreden beslissing ontkent dit gegeven niet.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt geen rekening te houden met haar "specifieke omstandigheden", ook de vereiste van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet, berust deze stelling op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt er immers vastgesteld dat uit het onderzoek van het dossier blijkt dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. De bestreden beslissing motiveert dus wel degelijk specifiek over de duur van het inreisverbod.

Voorts kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij in het middel niet uiteenzet met welke specifieke omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden zodat de Raad niet kan raden over welke concrete elementen de verzoekende partij het heeft in haar verwijt. De Raad herhaalt dat rekening werd gehouden met de door de verzoekende partij gevoerde procedures en dat de verzoekende partij geen elementen aanhaalt die erop zouden wijzen dat er nieuwe elementen voorhanden zijn sedert de afhandeling van de door haar gevoerde procedures.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de verwerende partij beschikt krachtens artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Een schending van materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN